

Chàng Hải Âu Kỳ Diệu

Richard Bach

Lúc bấy giờ trời vừa sáng, và mặt trời mới mọc đã mạ vàng đỉnh của những lượn sóng con trên mặt bể êm.

Cách bờ bể chừng một dặm, một chiếc thuyền đánh cá đang rẽ nước, trên trời, một đàn hải âu có đến ngàn con đang bay lượn kêu gào, tranh dành nhau từng miếng mồi điểm tâm nhỏ. Một ngày bận rộn khác lại bắt đầu. Nhưng ở tí xa, xa bờ bể và xa hơn chiếc thuyền đánh cá, một mình, Hải âu Cao Phi đang tập bay. Cách mặt bể hàng trăm thước, trên khoảng trời xanh, chú Hải âu thông đôi chân xuống, nghiêng mở lên cao, và cố chịu đựng sự đau đớn đang vặn xoáy trên đôi cánh mỗi khi bay theo hình vòng tròn. Để bay theo một đường bay vòng tròn với bán kính tối thiểu, chú phải bay thật chậm, và bây giờ, chú phải bay chậm hơn nữa, đến khi gió chỉ còn là thứ tiếng thì thảo trên mặt, cho khi cả biển như đứng im bên dưới. Chú nheo mắt lại, trong một tư thế tập trung tư tưởng cao độ, nín thở, cố quẹo gắt thêm một ... hai phân nữa... Vừa lúc ấy thì lông cánh của chú tung rối lên, chú bị triệt nâng(1) và rơi xuống.

Như chúng ta đều biết, loài Hải âu không bao giờ rơi, không bao giờ bị triệt nâng. Đối với loài Hải âu, bị triệt nâng khi đang bay là việc đáng xấu hổ, là một điều nhục nhã.

Nhưng Hải âu Cao Phi không xấu hổ, lại xoè đôi cánh trong đường bay vòng tròn, với bán kính thật nhỏ - chậm dần, chậm dần, và triệt nâng thêm một lần nữa - chú không phải là một con chim thông thường.

Đa số Hải âu không học hỏi thêm khi đã biết cách bay - làm thế nào để rời bể đi kiếm ăn, và trở lộn về. Đối với đa số Hải âu, điều quan trọng không phải là bay, mà là ăn. Nhưng với Cao Phi, thì ăn không phải là vấn đề chính, mà vấn đề chính là bay. Hải âu Cao Phi yêu bay bổng hơn tất cả mọi sự khác.

Chú nhận thấy rằng quan niệm này không làm cho các con khác thích thú chú. Chính Bố Mẹ chú cũng lấy làm thất vọng khi thấy Cao Phi tung bay một mình suốt ngày, thực hiện hàng trăm lần cách bay lượn xuống thật thấp, để thí nghiệm, để thu thập kinh nghiệm.

Thí dụ như chú không biết tại sao, nhưng khi chú bay ở độ cao cách mặt nước độ nửa sải cánh của chú, thì chú có thể bay lâu hơn, mà lại ít tốn sức hơn nữa. Chú không đập trên mặt nước bằng cách thông thường là thả hai bàn chân xuống để làm bắn nước tung toé lên, mà lại đập bằng cách xếp thật chặt hai chân xuôi theo thân mình, để rồi, khi chạm mặt nước, chỉ lưu lại nơi đây một vệt dài. Khi chú đáp xuống trên bãi cát, trong tư thế hạ cánh với đôi chân xếp xuôi theo bụng, và chỉ thả chân ra, bước trên mặt cách trong khoảng cách cần thiết để hãm đà, khi bụng chú gần sắp chạm cát, thì Bố Mẹ chú quả có phiền lòng và thất vọng.

"Tại sao vậy Phi, tại sao vậy?" Mẹ chú hỏi "Tại sao con không thể làm giống như mọi Hải âu khác trong đàn vậy Phi? Tại sao con không bỏ mặc cách bay sai mặt nước đó của lũ bò nông? Tại sao con không ăn? Con trai của Mẹ; con có biết con chỉ còn lông bọc lấy xương thôi không?"

"Thưa Mẹ, việc chỉ có lông bọc lấy xương không làm cho con quan tâm. Con chỉ muốn biết xem con có thể làm được những gì trên không trung. Chỉ có thể thôi. Con chỉ muốn biết, thế thôi!"

"Phi con, nghe đây" Bố chú nói một cách từ tốn "Mùa Đông không còn xa lắm. Thuyền bè sẽ ít đi, và loài cá vẫn thường hay sống trên mặt bể cũng phải lặn xuống sâu hơn để trốn lạnh. Nếu con cần phải học, thì hãy học về thức ăn, và cách nào để kiếm ra thức ăn. Bay bổng cũng hay lắm, nhưng con biết không, con không thể ăn được những cái lượn cánh. Con đừng nên quên rằng cứu cánh (2) của sự bay là để có cái ăn".

Cao Phi gật đầu vâng lời, Và trong suốt mấy ngày sau đó, chú đã cố gắng hết sức xử sự như những con hải âu khác, chú thật tình cố gắng, kêu chí chèo và tranh dành với các bạn cùng đàn quanh bến tàu và các chiếc thuyền đánh cá, bỏ nhào xuống nước khi thấy được con cá hay mẩu bánh mì. Nhưng chú không thể tiếp tục được nữa.

Điều đó thật là vô bổ, chú nghĩ thế, và bỏ rơi một cách không thương tiếc con cá nhỏ, mà chú phải đánh nhau một cách khó nhọc mới giành được, cho một lão hải âu già đói đang đuổi theo chú. Mình có thể dành thì giờ này để học bay. Mình còn phải học biết bao nhiêu điều nữa!

Và liền sau đó, Hải âu Cao Phi lại bay một mình bay ra xa, thật xa trên mặt bể để học bay, đói nhưng hạnh phúc.

Môn học hôm ấy là vận tốc, và sau suốt một tuần lễ liền thực hành, chú đã học được về vận tốc thành thạo hơn bất cứ con hải âu nào bay nhanh nhất còn đang sống.

Từ một ngàn bộ, đập đôi cánh với tất cả sức lực của mình, và nhào thẳng đứng xuống mặt nước gợn sóng, chú đã học được tại sao từ trước đến nay loài hải âu không bao giờ nhào thẳng xuống như chú đang làm. Chỉ trong vòng sáu giây đồng hồ, chú đã đạt vận tốc bảy mươi dặm một giờ, vận tốc mà đôi cánh của chú bắt đầu mất sự ổn định mỗi khi phải vỗ cánh...

Lần nào cũng như lần nào, hiện tượng trên đều xảy ra như vậy. Dù cho chú có thận trọng đến cách mấy, dù cho chú có vận dụng đến tột cùng khả năng sẵn có đi nữa, chú vẫn không tự kiểm soát được ở các vận tốc cao.

Bay lên đến cao độ một ngàn bộ. Trước hết chú lao hết tốc lực về phía trước, kế đó, vỗ mạnh đôi cánh, lộn về phía trước, trong tư thế lao thẳng đứng xuống phía dưới. Để rồi mỗi lần đều như nhau, cánh trái của chú bị triệt nâng khi vỗ cánh, làm cho chú phải lặn tròn một cách mạnh bạo về phía trái, và khi xoè cánh phải ra để thoát khỏi những vòng lặn tròn thì cả thân hình chú bị hất về phía phải nhanh như bắn, và chú bị cuốn trong cơn lốc xoáy mạnh về bên phải, lồi tuột chú xuống dưới.

Dù cho có cẩn thận đến thế nào, chú vẫn không thoát khỏi hiện tượng đó, khi vỗ cánh. Mười lần cố thử, thì cả mười, khi vừa đạt vận tốc bảy mươi dặm một giờ, thì chú chỉ còn là một bộ lông mất kiểm soát, đang rẽ gió, lao mạnh xuống mặt bể.

Bí quyết, chú đã nghĩ ra, khi bị ướt ngoi ngóp như một con chuột lột, là phải làm thế nào giữ im đôi cánh ở những vận tốc cao, bay đến vận tốc năm mươi dặm một giờ, xong giữ im đôi cánh.

Từ cao độ hai ngàn bộ, chú thử lại một lần nữa, chú lộn nhào thẳng xuống phía dưới, dương mỏ thẳng xuống, xoè thẳng đôi cánh ra một cách thật ổn định, khi vừa đạt vận tốc năm mươi dặm một giờ. Sự kiện này đòi hỏi thật nhiều công sức, nhưng chú đã thành công. Trong vòng mười giây đồng hồ, chú đã lao đi với vận tốc chín mươi dặm một giờ. Cao Phi đã lập được kỷ lục thế giới về tốc độ cho loài hải âu.

Nhưng thành công của chú không được lâu. Giây phút mà chú bắt đầu bay lượn trở lên, giây phút mà chú bắt đầu thay đổi góc độ của đôi cánh, chú lại bị đu vào cái nguy cơ của sự mất kiểm soát, và ở vận tốc chín mươi dặm một giờ, chú có cảm tưởng đang chạm phải một thành thuộc nỏ. Hải âu Cao Phi có cảm tưởng như bị nỏ tung trên không trung, và rơi xuống mặt bể cứng như gạch đá.

Khi chú tỉnh dậy, trời đã tối lâu rồi, và chú nổi bồng bênh trên mặt bể chan hoà ánh trăng. Đôi cánh chú rách bươm và nặng trĩu như hai thỏi chì, nhưng sức nặng của thất bại còn đè nặng lên mình chú hơn nữa. chú mong rằng sức nặng đó sẽ đủ lồi chú chậm chậm xuống đáy bể, để chấm dứt tất cả mọi sự.

Và trong khi chú chìm từ từ vào lòng bể, một tiếng nói rỗng toéch, kỳ dị bỗng như nổi dậy trong lòng chú. Không còn cách nào khác. Mình chỉ là một con Hải âu. Mình bị giới hạn bởi bản chất của mình. Nếu mình được tạo ra chỉ để học bay, thì mình phải có toàn là những biểu đồ về bay bổng thay cho bộ óc. Nếu mình được tạo ra để bay ở những vận tốc cao, thì mình phải có đôi cánh của loài chim ưng, và phải sống bằng những con chuột nhất thay vì bằng cá. Bố mình đã có lý. Nhất định mình phải quên đi sự rờ dại điên cuồng này. Mình phải bay nhập đàn trở lại, và bằng lòng với số phận của mình, số phận một con Hải âu với những giới hạn của nó.

Tiếng nói lắng xuống, và Cao Phi đồng ý với tiếng nói. Chỗ của một con Hải âu, về đêm, là bãi bể, và chú nguyện rằng bắt đầu từ giờ phút đó trở đi, chú sẽ là một con Hải âu bình thường. Điều đó chắc chắn sẽ làm cho mọi kẻ khác hài lòng, sung sướng hơn.

Một cách mệt nhọc, Hải âu Cao Phi cố gắng rời vùng nước đen tối và bay trở về đất liền, thầm cảm ơn những điều chú đã học hỏi được về cách bay thật thấp, để tiết kiệm sức.

Nhưng không, chú lại nghĩ tiếp. Mình sẽ không còn là mình nữa lúc trước nữa, mình bỏ tất cả những gì mình đã học được. Hiện mình là một con Hải âu như tất cả những con Hải âu khác, và sẽ bay như tất cả những con Hải âu khác. Thế là chú bay lên cao độ một trăm bộ, bay nhanh về phía bờ bể.

Chú cảm thấy dễ chịu hơn với quyết định là chú chỉ là một con Hải âu của Đàn. Chú sẽ không còn gặp những trở ngại bởi cái ma lực đã thúc đẩy chú phải học nữa, chú sẽ không còn phải gặp thất bại nữa. Đó là 1 viên ảnh đẹp, đủ để làm chú khỏi nghĩ ngợi nữa và tiếp tục bay trong đêm tối, hướng về các ánh sáng trên bãi bể.

Đêm Tối! Tiếng nói trống rỗng lại vang lên, báo động! Hải âu không bao giờ bay trong đêm tối!

Cao Phi không vội nghe tiếng nói đó. Cảnh đẹp, chú nghĩ thầm. Ánh trăng và ánh đèn lung linh trên mặt nước, hắt ra những vệt sáng trong đêm, và tất cả đều yên lặng, bất động...

Bay xuống! Loài Hải âu không bao giờ bay trong đêm tối! Nếu Hải âu được tạo ra để bay trong đêm tối, thì bạn phải có đôi mắt của loài chim cú! Bạn phải có những biểu đồ thay vào chỗ bộ óc! Bạn phải có đôi cánh ngắn của loài chim ưng!

Và trong đêm tối, cách mặt bề độ một trăm bộ, Hải âu Cao Phi nháy mắt. Sự đau đớn của chú, những quyết định khi này, tan biến đi.

Đôi cánh ngắn. Đôi cánh ngắn như đôi cánh chim ưng, Đó là lời giải thích của bài toán! Minh ngu thật! Cái mình cần có đôi cánh nhỏ tẹo, và mình chỉ cần xếp hết đôi cánh của mình lại, để chỉ bay với hai đầu cánh mà thôi! Đôi cánh ngắn!

Chú lao vút lên cách mặt nước đen ngòm hai ngàn bộ, và không hề nghĩ đến thất bại, hoặc chết chóc, chú xếp đôi cánh sát vào thân mình, chỉ để hai đầu cánh nhỏ tí tẹo ló ra ngoài, và lộn đầu, lao thẳng xuống phía dưới.

Bên tai chú, tiếng gió rú như tiếng gầm thét của con quái vật. Bảy mươi dặm một giờ, chín mươi, một trăm hai mươi, và còn nhanh hơn nữa. Sức chịu đựng của đôi cánh ở vận tốc một trăm bốn mươi dặm một giờ bây giờ không nặng bằng khi bay với bảy mươi dặm một giờ lúc trước, và chỉ cần vận nhẹ đầu cánh là chú rời đường bay trên mặt nước, như một viên đạn đại bác màu xám, dưới ánh trăng.

Hải âu Cao Phi khép chặt đôi mắt lại để tránh sức gió, và sung sướng đến tột cùng. Một trăm bốn mươi dặm một giờ! Và chú kiểm soát được đường bay một cách hoàn hảo! Nếu mình bắt đầu lao thẳng từ cao độ năm ngàn bộ, thay vì từ cao độ hai ngàn bộ, không biết là mình sẽ đạt đến vận tốc nào ...

Những điều chú vừa tự nguyện sẽ làm trong giây phút trước, giờ chú đã quên hết, trong khi bay vùn vút giữa tiếng gió vù vù. Dù vậy, chú vẫn không cảm thấy có tội, khi chính chú tự bội ước với chú. Vì những lời hứa hẹn, tự nguyện như vậy chỉ dành cho những con Hải âu bằng lòng với cái bình thường. Những kẻ đã đạt đến chỗ huyền diệu của sự học hỏi, không can đến những lời ước nguyện đó.

Khi mặt trời mọc, Hải âu Cao Phi lại bắt đầu thực hành lại. Từ cao độ năm ngàn bộ, những chiếc thuyền đánh cá chỉ còn là những vết nhỏ trên mặt phẳng xanh lơ của bề cả, Đàn Hải âu đi kiếm ăn buổi sáng chỉ còn là một đám bụi mờ, xoay vòng bên dưới.

Chú đang sống động, rung nhẹ với nỗi sung sướng vô biên, hãnh diện vì đã chế ngự được sự sợ hãi. Rồi, bất chợt, chú xếp gộp đôi cánh lại, chỉ để ló ra hai chiếc đầu cánh, và nhào thẳng xuống mặt bể. Và khi chú vượt qua cao độ bốn ngàn bộ, thì chú đã đạt được vận tốc giới hạn, lúc này gió đã trở thành một bức tường rắn chắc của tiếng động làm chú không tài nào vượt nhanh hơn được. Giờ đây chú đang bay thẳng xuống, với vận tốc hai trăm mười bốn dặm một giờ. Chú nuốt nước bọt, biết chắc rằng nếu chú xoè đôi cánh ra ở vận tốc này, thể xác chú sẽ nổ tung thành hàng triệu mảnh nhỏ li ti của chất Hải âu. Nhưng vận tốc là sức mạnh, vận tốc là niềm vui, và vận tốc là vẻ đẹp thuần túy.

Chú bắt đầu bình phi (bay ngang) ở cao độ một ngàn bộ, uốn nắn đôi đầu cánh trong luồng gió khủng khiếp đó, các thuyền bè và đàn Hải âu trở nên to lớn với một tốc độ kinh khiếp, nằm ngay trên đường bay của chú.

Chú không thể dừng lại được; chú cũng chưa biết làm thế nào để queo ở cái vận tốc khủng khiếp ấy nữa.

Đụng phải vật gì lúc bấy giờ có nghĩa là chết ngay tức khắc.

Vì thế, chú đành nhắm chặt đôi mắt lại.

Sự việc xảy ra vào sáng sớm hôm ấy, ngay sau khi mặt trời vừa mới mọc, là Hải âu Cao Phi bay nhanh như một viên đạn, xuyên qua ngay đúng vào giữa trung tâm vòng tròn tạo bởi Đàn Hải âu đi kiếm mồi bữa sáng, với vận tốc hai trăm mười hai dặm một giờ, mắt nhắm lại giữa tiếng xào xạc của gió và lông. Lần này, Thần Hải âu May Mắn đã độ trì cho chú, và không có một ai bị chết cả.

Vừa lúc chú nghênh cổ lên cao, bay thẳng đứng trong không trung, vận tốc hãy còn đến một trăm sáu mươi dặm một giờ. Và cuối cùng, khi chỉ còn bay với vận tốc hai mươi dặm một giờ, chú lại xoè đôi cánh ra, chiếc thuyền chỉ còn là một mẩu gỗ trên mặt biển ở bốn ngàn bộ phía dưới.

Tất cả ý nghĩ của chú lúc bấy giờ chỉ tập trung vào hai chữ Chiến Thắng. Vận tốc Giới Hạn! Một con Hải âu, bay với vận tốc hai trăm mười bốn dặm một giờ! Đó là một cuộc cách mạng, là giây phút vinh quang nhất trong lịch sử của Đàn, và trong giây phút đó một kỷ nguyên mới chợt mở cho Hải âu Cao Phi. Bay một mình ra thật xa, đến khu vực mà chú vẫn thường bay tập, rồi xếp đôi cánh lại, để lao thẳng xuống, từ độ cao tám ngàn bộ, chú tự tìm cách khám phá ra phương pháp làm thế nào để bay queo.

Và chú thấy rằng, chỉ cần chuyển động một chiếc lông nơi đầu cánh, độ vài ly thôi là có thể bay queo một cách êm ái, ở một vận tốc rợn người. Nhưng trước khi chú học được điều đó, chú cũng đã nhận thức được rằng di chuyển nhiều hơn một chiếc lông ở đầu cánh ở vận tốc đó, bạn có thể bị xoáy đi như một viên

đạn... và Hải âu Cao Phi là Hải âu đầu tiên trên toàn thế giới này, đã thực hiện thành những thế bay nhào lộn trên không trung.

Suốt ngày hôm ấy, Hải âu Cao Phi không phí thì giờ để trò chuyện với các con Hải âu khác, mà chỉ mãi miết bay, bay mãi cho đến khi mặt trời đã lặn mất từ lâu. Chú khám phá ra lối bay vòng tròn trong mặt phẳng thẳng đứng, lặn vòng chậm, lặn theo hình đa giác, bay xoáy tròn trên lưng ...

Khi Hải âu Cao Phi bay về nhập Đàn trên bãi biển, thì trời đã tối hẳn. Chú hơi ngây ngất, và mệt kinh khủng. Dù vậy chú vẫn sung sướng bay theo hình vòng tròn thẳng đứng, và lặn mình lại vào đúng lúc chót, trước khi thả chân xuống chạm mặt cát ướt. Chú nghĩ rằng khi mà các con Hải âu cùng đàn biết được điều đó, sự Cách Mạng mà chú đã thực hiện được, họ sẽ điên lên vì sung sướng. Bây giờ còn biết bao nhiêu là lẽ sống nữa! Thay vì những chuyến bay nhàm chán và buồn nản từ bờ đến những chiếc thuyền đánh cá, rồi bay lộn trở lại bờ, bây giờ họ có một lẽ sống! Chúng ta có thể tự chúng ta thoát ra khỏi sự dốt nát, chúng ta có thể tự thấy mình như những sinh vật tinh túy, thông minh, và khôn khéo. Chúng ta có thể Tự Do! Chúng ta có thể học bay bổng!

Những năm tháng sẽ đến bỗng bừng sáng vì hứa hẹn.

Tất cả đàn Hải âu đều quay quần lại, họp thành một Hội Đồng bất thường khi chú đáp xuống, và có lẽ họ đã hội họp như vậy khá lâu. Thật ra thì họ đang chờ đợi chú.

"Hải âu Cao Phi! Hãy ra đứng giữa Hội Đồng!". Tiếng nói của Hải âu Trưởng Đàn một cách hết sức long trọng. Ra đứng giữa Hội Đồng chỉ có nghĩa là đương sự sẽ đón nhận một vinh dự thật lớn lao, hoặc hứng chịu một nhục nhã cũng lớn lao không kém. Những Hải âu Trưởng Đàn từ trước đến nay đều là những con Hải âu đã từng được vinh dự ra đứng giữa Hội Đồng. Lẽ dĩ nhiên chú đã nghĩ ra, Đàn Hải âu đi kiếm ăn buổi sáng, họ đã thấy tận mắt chuyến bay Cách Mạng của mình! Nhưng mình đâu có muốn nhận lãnh vinh dự. Mình đâu có muốn nhận lãnh vinh dự. Mình đâu có mộng trở thành Hải âu Trưởng Đàn. Mình chỉ muốn chia xé những gì mình đã khám phá ra được, để chỉ cho tất cả mọi Hải âu chúng ta đều thấy những chân trời mới mà thôi. Chú bước tới trước.

"Hải âu Cao Phi!" giọng của Cụ Trưởng Đàn lại vang lên "Hãy tiến ra giữa Hội đồng vì đã có tác phong nhục nhã, dưới mắt các bạn Hải âu của anh!".

Điều này có tác dụng như sét đánh vào đầu Hải âu Cao Phi. Hai đầu gối chú bỗng khuỵu xuống, bộ lông bỗng rũ ra, và hai tai thì chỉ còn nghe được một thứ tiếng lùm bùm. Bị ra giữa Hội Đồng vì nhục nhã? Không thể có được! Chuyến bay Cách Mạng! Họ không thể hiểu được! Họ nhầm lẫn. Họ đã nhầm lẫn.

"... vì tinh thần vô trách nhiệm rõ ràng," tiếng nói long trọng lại vang lên "vi phạm truyền thống và phẩm giá của gia đình Hải âu ...".

Bị đứng ra giữa Hội Đồng vì lỗi nặng có nghĩa là chú sẽ bị loại khỏi xã hội của loài Hải âu, bị bắt buộc phải sống cô quạnh ở các ghềnh đá xa xôi.

"... Hải âu Cao Phi, một ngày kia, anh sẽ nhận thức được rằng sự vô trách nhiệm không có lợi ích gì cả. Đời sống là một bí mật mà ta không thể tìm hiểu được, ngoại trừ việc chúng ta được sinh ra trong cõi đời này để ăn, để sống cho đến khi nào chúng ta còn có thể sống được."

Không bao giờ một con Hải âu lại có quyền trả lời trước Hội Đồng Đàn, nhưng giọng nói của Cao Phi lại cất lên. "Vô trách nhiệm? Trời ơi!" chú nói như thét. "Còn ai có thể có được tinh thần trách nhiệm cao hơn một con Hải âu đã tìm thấy, và theo đuổi một mục đích cao cả hơn cho cuộc sống? Hàng ngàn năm nay chúng ta chỉ toàn phí thời giờ để xâu xé những chiếc đầu cá, nhưng bây giờ, chúng ta đã có một lý lẽ để sống, để học hỏi, để khám phá những cái mới lạ, để được Tự Do! Hãy cho tôi một may mắn cuối cùng để tôi trình bày cùng quý vị những gì tôi vừa khám phá được ...".

Cả Đoàn Hải âu bất động như những tượng đá.

"Tình huynh đệ giữa chúng ta đã hết," tất cả những các Hải âu đều đồng thanh cất tiếng, chúng nó đồn loạt bịt tai lại với Hải âu Cao Phi.

Hải âu Cao Phi sẽ phải sống những ngày còn lại của chàng trong sự cô độc và chàng đã bay xa, thật xa, xa hơn các ghềnh đá xa xôi kia nữa. Điều làm chàng phiền muộn không phải là sự cô độc, mà chính là sự từ chối, không chịu tin tưởng vào sự vinh quang của nghiệp bay đang chờ đợi chúng, của các Hải âu trong Đàn, chúng đã khước từ, không chịu mở mắt để nhìn rõ sự việc.

Mỗi ngày chàng lại học hỏi được nhiều hơn lên. Chàng học được rằng khi bay lao thẳng xuống, với vận tốc cao, chàng có thể bắt được những con cá vừa ngon vừa hiếm, thường hay họp đàn ở độ sâu ba bốn thước dưới mặt biển. Giờ đây, chàng không còn cần đến những chiếc thuyền đánh cá, và những mẩu bánh mì để sinh sống nữa. Chàng đã học được cách để ngủ trên không trung, tập được cách định hướng đường bay trong đêm tối, giữa những cơn gió ngược từ ngoài biển thổi vào, chàng đã học được cách bay hàng trăm

dặm, từ khi mặt trời lặn cho đến khi mặt trời mọc lại. Với sự tự chủ luôn luôn vững chắc, chàng đã bay xuyên qua lớp mây mù dày đặc của biển khơi, và vượt qua lớp sương mù đó để tìm thấy những vòm trời sáng lạng hơn ... trong khi lũ Hải âu tầm thường khác đang đứng trên mặt đất, không biết gì hơn là sương mù và mưa. Chàng đã học được cách nương theo chiều gió lớn để vào sâu trong nội địa, thích thú với những bữa ăn gồm toàn những loài côn trùng lạ.

Những gì mà chàng ước mong mang lại cho Đàn, giờ đây chỉ mỗi mình chàng được hưởng; chàng đã học bay, và đã không luyến tiếc về cái giá mà chàng phải trả. Hải âu Cao Phi nhận thấy rằng sự nhàm chán, sự sợ hãi, và sự giận hờn là các lý do đã làm cho đời sống của Hải âu quá ngắn ngủi, và khi mà các lý do trên đã không còn tồn tại trong tâm khảm, trong ý nghĩ của chàng nữa thì quả nhiên chàng đang sống trong một cuộc sống thần tiên.

Họ đến đó vào một buổi chiều, và thấy Cao Phi đang bay lượn một cách bình thản và đơn độc trong bầu trời thân yêu của chàng. Hai con Hải âu vừa xuất hiện bên đôi cánh của Cao Phi có vẻ tinh nguyên như ánh sáng của những vì sao, và hơi ấm phát ra từ thân hình họ đượm một vẻ hiền hoà và thân thiết trong không khí ở cao độ, của đêm. Nhưng cái diễm lệ nhất, vẫn là kỹ thuật bay tuyệt vời của đôi Hải âu này, đầu cánh chúng chuyển động một cách chính xác, giữ khoảng cách với hai đầu cánh của Cao Phi, độ hai phân, luôn luôn cố định. Không nói một lời nào, Cao Phi bắt đầu thử thách chúng, một thử thách mà chưa có con Hải âu nào qua được. Chàng vận cong đôi cánh, bay chậm đến sát giới hạn của triết nâng. Đôi Hải âu rạng rỡ kia cũng bay chậm theo chàng, một cách uyển chuyển, và vẫn giữ nguyên vị trí cũ. Chúng tỏ ra khá thành thục về kỹ thuật bay chậm.

Cao Phi xếp đôi cánh lại, lặn một vòng tròn, và lao mình thẳng xuống với vận tốc một trăm chín mươi dặm một giờ. Đôi Hải âu lạ cũng vẫn lao mình theo chàng thẳng xuống, trong một đội hình tuyệt hảo.

Cuối cùng, chàng bay ngược trở lên, với những vòng lặn chậm thẳng đứng. Chúng cũng lặn chậm theo chàng tươi cười.

Chàng trở lại bình phi, và hơi lo lắng một lúc, trước khi cất tiếng. "Thật là tài" chàng nói "các anh là ai?" Chúng tôi thuộc Đàn của anh đó Cao Phi ạ. Chúng tôi là những người anh em của anh đó." Tiếng nói thật mạnh mẽ, nhưng bình thản. "Chúng tôi đến đây để mang anh đến một chỗ cao hơn, để mang anh về."

"Tôi không còn nhà cửa. Tôi không còn có Đàn. Tôi là kẻ bị xua đuổi ra khỏi Đàn. Hiện giờ chúng ta đang bay trên đỉnh của ngọn gió núi Trường Sơn. Chỉ có vài trăm bộ nữa thôi, là tôi không thể nào lên nổi cái thân xác già nua này lên cao hơn được nữa."

"Không, anh có thể bay cao hơn chứ, Cao Phi. Vì anh đã học bay. Anh đã học hết giai đoạn này rồi, và giờ đã đến lúc anh phải học đến giai đoạn khác."

Như đã hiểu biết trong cuộc đời chàng, giờ đây, Cao Phi hiểu ngay. Họ có lý. Chàng có thể bay cao hơn nữa, và bây giờ đã đến lúc trở về rồi. Chàng nhìn bao quát cả bầu trời một lần cuối cùng, nhìn qua cái môi trường mang màu bạc, nơi chàng đã học hỏi được không biết bao nhiêu chuyện.

Cuối cùng chàng thốt lên "Tôi sẵn sàng."

Và Hải âu Cao Phi bay lên cao với đôi Hải âu sáng như các vì sao để rồi biến dạng trong một bầu trời hoàn toàn tối đen

Thì ra đây là Thiên Đường, chàng nghĩ như vậy, và chàng phải mỉm cười với chính chàng. Vừa mới chân ướt chân ráo bay vào ngưỡng cửa Thiên Đường mà đã tìm cách phân tích Thiên Đường là gì, có vẻ không được kính trọng nơi linh thiêng này lắm.

Giờ đây, trong lúc Cao Phi từ cõi đời bay lên, sát cánh với đôi Hải âu rạng rỡ hào quang, Cao Phi nhận thấy là thân hình Cao Phi bỗng cũng trở nên sáng chói như đôi Hải âu kia. Đúng vậy, chú Hải âu trẻ tuổi Cao Phi vẫn còn đó, nhưng hình thể bên ngoài đã biến đổi.

Bên ngoài trông vẫn như hình thể một con Hải âu, nhưng giờ đây, chàng đã có thể bay giỏi hơn gấp bội lần so với cái hình thể cũ của chàng. Vì, với phân nửa nhưng cố gắng, chàng nghĩ vậy, mình có thể bay nhanh gấp đôi, thành tích mình có thể hay hơn gấp đôi, so với những ngày mình có thể tự hào nhất, khi còn ở Trần Thế!

Giờ đây, bộ lông của Cao Phi đã sáng rực lên, và đôi cánh Cao Phi đã láng bóng, và toàn hảo như những lá bạc đã được đánh bóng kỹ lưỡng. Với lòng sung sướng tột cùng, Cao Phi bắt đầu học hỏi về đôi cánh, mang cả sức mạnh phổ vào đôi cánh mới mới mẻ đó.

Với vận tốc hai trăm năm mươi dặm một giờ, chàng cảm thấy chàng đã gần đạt đến vận tốc tối đa bình phi tối đa. Với hai trăm bảy mươi dặm một giờ, Cao Phi nghĩ Cao Phi chỉ có thể bay nhanh đến thế là cùng, và cảm thấy một nỗi thất vọng nào nê. Thân thể mới của Cao Phi vẫn chỉ có thể hoạt động trong một giới hạn nào đó mà thôi, và dù có thể bay nhanh hơn vận tốc bình phi kỷ lục khi xưa gấp bội, Cao Phi vẫn phải gặp phải sự giới hạn, mà nó phải tốn nhiều nỗ lực để vượt qua. Cao Phi nghĩ rằng đang lý trên Thiên Đường không nên có sự giới hạn.

Những cụm mây đã dạt sang hai bên, hai Hải âu bạn đã hướng dẫn chàng chúc "Hạ cánh an toàn nghe Cao Phi", rồi biến mất trong bầu không khí nhẹ lâng.

Cao Phi đang bay trên mặt bể, hướng về phía bãi bể hình răng cưa. Một vài con Hải âu đang bay tập trong luồng gió thẳng chuyển trên ghềnh đá. Xa xa, về hướng Bắc, ngay trên đường chân trời, một vài con Hải âu khác đang bay. Ánh tượng mới, suy tư mới, những câu hỏi mới. Tại sao chỉ có ít Hải âu thế này? Đang lý ra Thiên Đường phải là nơi tụ họp của hàng đàn Hải âu cơ chứ! Và tại sao mình bỗng nhiên lại mệt mỏi như thế? Đáng lý ra những con Hải âu trên Thiên Đường đều không được mệt mỏi, hoặc không phải ngủ chứ?

Chàng đã nghe thấy điều này ở đâu nhỉ? Ký ức về cuộc sống trên Trần Thế hoàn toàn không còn gì nữa. Trần Thế là nơi Cao Phi đã học hỏi được nhiều điều, lẽ dĩ nhiên, nhưng các chi tiết đều trở thành mờ ảo - chàng chỉ nhớ mang máng đến việc tranh đấu để kiếm cái ăn, và sự kiện chàng bị xua đuổi khỏi Đàn.

Chục con Hải âu từ bờ bể bay đến gặp gỡ chàng, tất cả không nói lên lấy một lời. Chàng chỉ nhận thức được rằng họ đang chúc mừng chàng đã đến đây, và nơi đây là nhà của chàng. Đó là một ngày trọng đại với chàng, một ngày chàng không nhớ đến Mặt Trời lúc mới mọc nữa.

Cao Phi bay vòng lại để đáp trên bãi cát, vỗ đôi cánh để ngưng lại vài phân trong không khí, rồi thả mình nhẹ nhàng trên bãi cát. Các con Hải âu khác cũng đáp xuống, nhưng không con nào chuyển động lấy một cái lông. Chúng nghiêng mình theo chiều gió, những đôi cánh rục xoè thẳng ra, xong chúng những đôi cánh thế nào để ngưng ngay lại khi đôi chân vừa chạm đất. Sự kiểm soát các động tác thật là tinh vi, nhưng lúc bấy giờ Cao Phi mệt mỏi nên hông buồn tập thử. Cứ đứng như vậy trên bãi cát, không ai buồn nói lên một lời, cho đến khi Cao Phi ngủ thiếp.

Trong những ngày kế tiếp. Cao Phi nhận thấy rằng còn rất nhiều điều về bay mà chàng cần phải học, như chàng đã từng học khi còn sống ở cõi dưới. Và một điều khác biệt, là ở đây, tất cả Hải âu đều nghĩ như chính chàng nghĩ. Đối với mỗi Hải âu tại đây, điều quan trọng nhất trong cuộc sống là làm thế nào để đạt đến cái toàn mỹ ở điều mà họ thích nhất; và điều đó, là sự bay bổng. Chúng là những con Hải âu tuyệt mỹ, tất cả, và mỗi ngày chúng tập bay hết giờ này qua giờ khác, để bay thử các hình nhào lộn rất khó khăn và rắc rối.

Đã từ lâu lắm, Cao Phi không còn nhớ đến cái thế giới mà chàng đã từng sống trước khi đến đây, nơi mà cả Đàn sinh sống, với đôi mắt khép chặt lại sung sướng vì được bay, nơi mà họ dùng đôi cánh làm cứu cánh để tìm và tranh nhau từng miếng mồi. Nhưng rồi thỉnh thoảng, chỉ trong giây lát, chàng cũng nhớ đến cái thế giới đó.

Một buổi sáng kia, khi bay đi tập với sự phụ của chàng, Cao Phi đã nhớ đến cái thế giới xa xưa của chàng, khi hai thầy trò đang dùng chân nghỉ mệt trên bãi cát, sau khi đã tập bay lăn tròn, với đôi cánh xếp lại.

"Những con Hải âu khác đâu cả rồi, hử Du Xuân?" chàng hỏi trong im lặng, vì hiện nay chàng đã khá thành thục trong việc sử dụng thần giao cách cảm mà các Hải âu ở đây vẫn dùng để thay thế tiếng chí choé chói tai. "Tại sao chúng ta chỉ có ít Hải âu thôi vậy? Vì nơi tôi sống trước kia, có đến ..."

"...hàng ngàn, hàng vạn Hải âu. Tôi biết rồi" Hải âu Du Xuân gục gặt đầu ngắt lời Cao Phi." Cao Phi này, câu trả lời duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra, có lẽ anh là trường hợp duy nhất trong hàng triệu con Hải âu. Đa số chúng ta đều tiến tới một cách thật là chậm chạp. Chúng ta đi từ thế giới này đến một thế giới khác, gần giống hệt như thế giới trước, quên ngay tức khắc chúng ta đã từ đâu đến, không cần biết rằng chúng ta sẽ đi về đâu, chỉ biết sống cho hiện tại thôi. Anh có một ý niệm nào về số đời sống mà chúng ta phải trải qua để nhận định được là có nhiều điều trong đời sống cần thiết hơn là ăn, tranh dành, và thể lực trong Đàn không? Một ngàn đời, một vạn đời Cao Phi à! Và chúng ta lại phải trải qua một trăm đời nữa để có thể học được ý nghĩa của sự hoàn mỹ, cộng thêm một trăm đời nữa nhận thức được mục đích của sự sống là làm thế nào đạt đến cái toàn mỹ đó. Lễ dĩ nhiên qui luật đó cũng áp dụng cho chúng ta: chúng mình tự chọn lấy kiếp sống tương lai của mình bằng những gì mình học hỏi được trong kiếp sống này. Đừng học hỏi gì cả, thì kiếp sống tới anh cũng sẽ giống hệt như kiếp này, với tất cả những giới hạn, và gánh nặng phải vượt qua".

Du Xuân xoè đôi cánh ra, và hướng về chiều gió. "Nhưng riêng anh" Xuân tiếp "thì anh đã học quá nhiều trong một kiếp sống, nên anh không phải trải qua hàng ngàn kiếp để đạt đến đời sống này."

Giây phút sau đó, họ đã tung mình trên không trung, để tập bay. Thế bay lặn hợp đoàn theo một hình đa giác là một thế bay khó, vì khi quay đến nửa vòng, Cao Phi phải bay ngửa bụng lên trời, và nghĩ ngược lại, trở ngược chiều lái của đôi cánh, và trở thế nào để phù hợp một cách chính xác với vị sự phụ.

"Hãy thử lại một lần nữa!" Du Xuân lập đi, lập lại mãi "Hãy thử lại một lần nữa." Để rồi cuối cùng thốt lên "Tốt lắm". Và hai thầy trò lại bắt đầu tập những thế bay khác.

Một buổi chiều, các Hải âu không phải bay đêm cùng nhau quây quần trên bãi cát, để suy nghĩ. Cao Phi thu hết can đảm, đi đến gặp Hải âu Trưởng đàn, mà theo lời đồn đại, thì vị này sẽ di chuyển được đến một thế giới cao hơn.

"Cụ Trưởng ..." chàng cất tiếng hỏi mắt bình tĩnh.

Lão Hải âu già nua nhìn chàng bằng ánh mắt triu mến. "Gì đó con?" Thay vì bị thảng năm làm cho yếu kém đi, vị Trưởng đàn như được thảng năm làm cho khoẻ mạnh thêm lên; ông ta có thể bay nhanh hơn bất cứ con Hải âu nào trong Đàn, và ông ta đã học được những tuyệt mỹ mà các Hải âu khác chưa bắt đầu biết một cách phiến diện.

"Thưa cụ Trưởng, thế giới này có phải là Thiên Đường, phải không thưa Cụ?"

Dưới ánh trăng vị Trưởng Đàn mỉm cười "Hải âu Cao Phi, cháu lại đang học hỏi nữa rồi" Cụ già nói.

"Thưa Cụ, thế sau thế giới này thì chúng ta sẽ ra sao? Chúng ta sẽ đi đến đâu? Có chỗ nào là Thiên Đường không?"

"Không đâu Cao Phi, không có chỗ nào như thế cả. Thiên Đường không phải là một địa điểm. Thiên Đường là một trạng thái khi đã đạt được sự hoàn mỹ." Cụ già im lặng một lúc lâu. "Cháu bay nhanh lắm, có phải không?"

"Thưa ... thưa cháu thích tốc độ" Cao Phi đáp, hơi ngạc nhiên, nhưng hãnh diện vì đã được Cụ Trưởng Đàn lưu tâm.

"Cháu sẽ bắt đầu đi đến Thiên Đường đó Phi, khi mà cháu đạt được vận tốc toàn mỹ. Và vận tốc toàn mỹ không phải đạt được khi bay với vận tốc một ngàn dặm một giờ, hoặc một triệu dặm một giờ, hoặc bay với vận tốc của ánh sáng. Vì mỗi con số đều là những giới hạn, mà sự toàn mỹ thì không có giới hạn. Vận tốc toàn mỹ, là có mặt ngay ở bất cứ chỗ nào mình muốn đến vậy."

Không báo trước, Cụ Trưởng vụt biến mất để rồi lại xuất hiện cách đó khoảng mười lăm thước, trên bờ bẻ, trong vòng một nháy mắt. Vừa lúc đó, Cụ lại biến mất một lần nữa, và trong khoảng thời gian độ một phần ngàn giây đồng hồ sau đó, Cụ đã đứng bên cạnh vai của Cao Phi. "Thích thú thật" Cụ già nói.

Cao Phi đứng ngơ ngác. Chàng quên hỏi tiếp về thiên đường. "Cụ làm thế nào để được như vậy? Cụ cảm thấy thế nào? Cụ có thể di chuyển bao xa?"

"Mình có thể đến đến bất cứ nơi nào, và bất cứ lúc nào mà mình thích" vị Trưởng Đàn đáp "Ta có thể đi đến bất cứ nơi nào, và bất cứ lúc nào ta có thể nghĩ ra". Cụ già nhìn ra ngoài khơi. "Lạ lùng thật. Những con Hải âu đã quên lãng sự toàn mỹ để đặt trọng tâm vào sự viễn du, lại không đến đâu cả, một cách chậm chạp. Còn những con Hải âu không màng đến viễn du, để nghĩ đến sự toàn mỹ, thì lại có thể đi đến bất cứ nơi nào, trong chớp mắt. Cao Phi cháu nên nhớ là Thiên Đường không phải là địa điểm hoặc một thời điểm, vì địa điểm và thời gian thật chẳng có ý nghĩa nào cả. Thiên đường là ..."

"Cụ có thể dạy cháu bay như vậy được không?" Hải âu Cao Phi run lên với ý nghĩ sẽ chinh phục một bí mật khác.

"Lẽ dĩ nhiên là được, nếu cháu muốn học".

"Cháu muốn học lắm. Bao giờ thì chúng ta có thể bắt đầu được, thưa cụ?"

"Chúng ta có thể bắt đầu ngay từ bây giờ nếu cháu thích".

"Cháu muốn được học bay như vậy" Cao Phi nói, và đôi mắt chàng rực lên một ánh sáng kỳ lạ. "Cụ bảo cháu phải làm những gì đi."

Cụ Tưởng nói một cách hậm chạp và dò xét chàng Hải âu trẻ một cách hết sức ý nghĩ, đến bất cứ nơi nào" Cụ nói "Cháu phải bắt đầu bằng cách biết rằng cháu đã đến nơi rồi..."

Theo Cụ Tưởng, thì bí quyết là Cao Phi phải đừng nghĩ là chàng bị ràng buộc trong giới hạn của thể xác, có đôi cánh dài hơn thước, với những thành tích có thể được ghi chú vào các biểu đồ. Bí quyết là phải biết rằng bản chất thật của chàng sống một cách hoàn mỹ, như một con số chưa được viết lên, ở khắp mọi nơi cùng lúc, xuyên qua không gian và thời gian.

Cao Phi ghi nhớ những lời đó, và ngày này qua ngày khác, từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn, chàng mang những lời của Cụ Tưởng ra để thực nghiệm.

Nhưng với tất cả những nỗ lực, chàng vẫn không thể di chuyển một ly nào, từ chỗ chàng đang đứng cả.

"Hãy quên đức tin đi!" Cụ Tưởng nhắc đi nhắc lại. "Cháu không cần đức tin để bay, cháu chỉ cần quán triệt sự bay. Hai điều này không hoàn toàn giống nhau đâu cháu nhé. Bây giờ hãy thử lại lần nữa ..."

Rồi một ngày kia, Cao Phi đứng một mình trên bờ bãi, nhắm chặt đôi mắt lại, tập trung tư tưởng, và trong một loáng, bỗng hiểu ra tất cả những gì Cụ Tưởng đã dạy bảo chàng. "Thôi, đúng rồi! Mình là một con Hải âu hoàn mỹ, một con Hải âu không bị chi phối bởi giới hạn nữa!" chàng cảm thấy một sự vui mừng ngày ngất.

"Giỏi lắm!" Cụ Tưởng thốt lên và giọng nói của Cụ như lời reo chiến thắng.

Cao Phi mở choàng mắt ra. Chàng đang đứng bên cạnh Cụ Tưởng trên một bờ bãi hoàn toàn xa lạ - những hàng cây mọc đến tận bờ nước, đôi mặt trời vàng rực đang quay trên cao.

"Cuối cùng thì cháu cũng đã quán triệt được ý của Lão," Cụ Tưởng nói, "nhưng cháu cần phải tập thêm về sự điều khiển cảm nghĩ của mình nữa ..."

Cao Phi kinh ngạc. "Chúng ta đang ở đâu đây?"

Ko may may lưu ý đến thể giới kỳ lạ bên ngoài, Cụ Tưởng không trả lời thẳng câu hỏi của đứa học trò nhỏ "Hình như chúng ta đang ở trên một hành tinh nào đó, với bầu trời xanh với hai vì sao, thay thế cho Mặt Trời."

Dột nhiên Cao Phi phá tan sự im lặng bằng một tiếng kêu sướng thỏa, tiếng kêu đầu tiên từ khi chàng rời Địa Cầu. "Mình đã Thành Công!"

"Lẽ dĩ nhiên là cháu đã thành công" Cụ Tưởng nói "Cháu sẽ luôn thành công khi mà cháu biết cháu sẽ phải làm những gì. Bây giờ đến lúc cháu phải tập cách điều khiển ..."

Khi hai thầy trò trở về, đêm đã xuống. Các con Hải âu khác nhìn Cao Phi với chút ít hoang mang trong những cặp mắt vàng, vì chúng đã thấy Cao Phi biến mất từ chỗ chàng đang đứng trong một thời gian đã quá lâu.

Cao Phi nghe những con Hải âu khác chúc tụng, khen tặng chàng trong khoảng thời gian ít hơn một phút.

"Tôi là kẻ mới đến! Tôi chỉ mới bắt đầu học tập! Và tôi biết bao nhiêu điều phải học hỏi ở anh em nữa!"

"Cao Phi ạ, tôi thì tôi không tin như thế", đứng bên cạnh Cao Phi Hải âu Du Xuân bắt đầu nói "Anh là kẻ ít sợ học nhất trong số Hải âu mà tôi biết được từ mười ngàn năm nay." Cả đàn im lặng, và Cao Phi cảm thấy vô cùng lúng túng.

"Chúng ta có thể bắt đầu học cách vượt thời gian nếu cháu muốn," Cụ Tưởng nói "đến khi nào cháu có thể bay trong quá khứ và trong tương lai. Và khi đó, thì cháu đã sẵn sàng để bắt đầu điều khó khăn nhất, mạnh mẽ nhất, và thích thú nhất. Cháu sẽ sẵn sàng để bắt đầu bay lên cao, và hiểu được ý nghĩa của lòng vị tha, và của tình thương."

Một tháng đã qua, hay ít nhất người ta cũng có cảm tưởng như đó là một tháng, và Cao Phi đã học với một mức độ khủng khiếp. Thường thường, chàng vẫn học một cách nhanh chóng, nhưng bây giờ, khi đã trở thành môn sinh đặc biệt của chính Cụ Tưởng Đản chàng lại càng lãnh hội nhanh chóng hơn gấp bội.

Nhưng rồi ngày mà Cụ Tưởng phải ra đi cũng đến. Cụ đang nói chuyện một cách bình thản với tất cả Đản, khuyên nhủ họ đừng bao giờ ngừng học hỏi, ngừng tập dượt, ngừng tìm hiểu thêm về nguyên lý hoàn toàn vô hình của tất cả đời sống. Rồi trong khi Cụ đang nói, bộ lông của cụ trở nên càng lúc càng

sáng chói hơn, và cuối cùng, thì sáng chói đến độ không con Hải âu nào còn có thể nhìn thẳng vào Cú được nữa.

Cụ nói "Cao Phi," và đó là những lời nói cuối cùng của Cụ "Hãy tiếp tục học hỏi về tình thương."

Khi mà các con Hải âu của Đàn có thể thấy lại được, thì Cụ Tưởng đã không còn nữa. Ngày tháng cứ qua dần, và đôi lúc Cao Phi lại nghĩ đến thế giới mà chàng đã rời bỏ để đến đây. Nếu khi trước, chàng hiểu biết được chỉ một phần mười, chỉ một phần trăm thôi, thì với sự hiểu biết của chàng bây giờ, đời sống sẽ có biết bao nhiêu là ý nghĩa! Chàng đứng trên bãi cát, để tự hỏi không biết hiện nay, trong cái thế giới đó, có một con Hải âu nào đang phấn đấu để vượt bỏ các giới hạn không, để nhận thức được ý nghĩa của sự bay bổng khác khác hơn là một phương tiện di chuyển nhằm đi kiếm từng mẩu bánh mì trên chiếc thuyền lênh đênh ngoài biển. Có thể cũng có con bị loại ra khỏi Đàn, vì đã dám nói lên sự thật trước mặt Hội Đồng Đàn. Và càng thực tập nhiều chừng nào về lòng vị tha, càng học hỏi kỹ chừng nào về bản chất của thương yêu, Cao Phi càng muốn trở lại Địa Cầu. Vì, dù cho có một dĩ vãng quá u cô độc, đi nữa, Cao Phi vẫn là một sinh vật được sinh ra để trở thành một huấn luyện viên, và phương thức duy nhất để chứng minh được lòng thương yêu, vẫn là cách mang một phần sự thật nào mà nó đã thấy, đến cho một con Hải âu đang mong ước được chính mắt thấy sự thật.

Du Xuân bây giờ đã trở thành môn đệ của môn học "Bay Nhanh Như Ý Nghĩa", trong khi vẫn giúp các bạn khác học tập, có vẻ hoài nghi.

"Cao Phi, anh đã từng bị loại ra khỏi Đàn một lần rồi. Tại sao anh lại có thể tin được là còn có những con Hải âu trong thế giới cũ của anh sẽ nghe theo lời anh? Anh đã biết câu ngạn ngữ rất đúng: Con Hải âu nào thấy xa nhất sẽ bay cao nhất. Những con Hải âu, bạn đồng hành cũ của anh đang đứng trên mặt đất, cãi nhau chí chóe, và đánh nhau. Họ cách thiên đường đến hàng vạn dặm, - và anh nói là anh muốn chỉ cho họ thấy thiên đường từ chỗ mà họ đang ở hiện nay! Phi ơi, chưa chắc họ đã nhìn thấy hai đầu cánh của họ nữa đâu! Hãy ở lại đây đi. Giúp đỡ các con Hải âu mới những con Hải âu có trình độ khá cao để có thể thấy những gì anh chỉ bảo chúng." Du Xuân nghĩ một chút, rồi lại tiếp tục "Nếu cụ Tưởng cũng trở về thế giới cũ của Cụ, thì giờ này anh sẽ ra sao?"

Điểm sau này là điểm quyết định, và Du Xuân hoàn toàn có lý. Con Hải âu nào thấy xa nhất sẽ bay cao nhất.

Cao Phi ở lại và dạy dỗ các con Hải âu mới đến, chúng đều thông minh, và học hỏi một cách nhanh chóng. Nhưng những ý nghĩ ban đầu lại trở về trong đầu chàng, và chàng không thể không nghĩ đến là có thể có một hoặc hai con Hải âu dưới trần thế cũng có đủ khả năng để học hỏi như vậy. Giờ đây, chàng sẽ như thế nào, nếu Cụ Tưởng đến với chàng ngay lúc chàng bị loại ra khỏi Đàn!

"Du Xuân ơi, tôi phải trở lại đó," cuối cùng chàng quyết định. "Các học viên của anh khá lắm. Họ có thể giúp anh trong việc huấn luyện các chú Hải âu mới tới."

Du Xuân thờ dãi, nhưng không cãi lại. "Tôi nghĩ tôi sẽ nhớ nhiều tới anh đó, Cao Phi!" Đó là tất cả những gì nó nói.

"Kia, Du Xuân, xấu hổ quá đi thôi!" Cao Phi nói với giọng trách móc, "đừng có điên như vậy! Hàng ngày chúng ta đã cố thực tập những gì? Nếu tình bạn của chúng ta tùy thuộc vào những yếu tố như không gian và thời gian, thì một ngày kia, khi chúng ta khắc phục được không gian - thời gian, tự nhiên chúng ta sẽ huỷ hoại tình huynh-đệ giữa chúng ta hay sao? Nhưng cứ khắc phục thời gian đi, và tất cả những gì ta còn để lại sẽ là Nơi đây. Khắc phục thời gian đi, và tất cả những gì chúng ta còn để lại sẽ là Bây giờ. Giữa Nơi đây và Bây giờ, anh không nghĩ chúng ta sẽ còn gặp lại một hai lần nữa hay sao?"

Hải âu Du Xuân phì cười mặc dù chàng không muốn cười. "Anh là một con Hải âu điên" chàng nói một cách hiền hoà. "Nếu có một kẻ có thể chỉ cho một kẻ khác trên Địa Cầu nhìn xa đến một ngàn dặm, thì kẻ đó sẽ là Hải âu Cao Phi." Và chàng nhìn xuống bãi cát, "Tạm biệt Hải âu Cao Phi, bạn tôi."

"Tạm biệt Du Xuân, chúng ta sẽ gặp lại nhau." Nói tới đó, trong đầu Cao Phi nghĩ đến Đàn Hải âu đông đúc trên một bờ bãi của thời xa xưa, và chàng biết một cách dễ dàng, là chàng không phải bằng xương, bằng thịt, mà là một ý nghĩa toàn mỹ của tự do và bay bổng, không bị giới hạn bởi bất cứ điều gì.

Hải âu Trân Châu hãy còn trẻ, nhưng chú đã biết rằng không có con Hải âu nào bị dẫn dắt, hoặc đối xử một cách bất công, bởi bất cứ một Đàn nào, như chú.

"Minh không cần biết họ đã nói những gì" chú nghĩ một cách hành diện và bỗng trở nên minh mẫn hơn, trong khi đang bay về những ghềnh đá xa xăm. "Bay còn có nhiều ý nghĩa hơn là vỗ đôi cánh để di chuyển từ chỗ này đến chỗ khác chứ! Một con ... một con muỗi cũng có thể làm được việc đó! Chỉ bay lẩn một vòng chung quanh Cụ Trường Đàn, để vui đùa tí chút thôi, thế là bị loại khỏi Đàn! Bộ họ đui mù cả rồi hay sao? Tại sao họ không thể thấy được? Tại sao họ không thể nghĩ đến sự vinh quang mà chúng ta sẽ gặt hái được một khi chúng ta học bay một cách đúng đắn?"

"Minh không cần biết họ đã nghĩ những gì. Minh sẽ cho họ biết thế nào là bay! Minh sẽ là một kẻ sống ngoài vòng Luật Lệ, nếu họ muốn cho mình như vậy. Và mình sẽ làm cho họ phải hối tiếc..."

Tiếng nói vang lên trong đầu chú, và dù tiếng nói thật nhỏ nhẹ, cũng đã gây nhạc nhiên cho chú không ít, làm chú giật mình và rơi nhẹ trong không khí.

"Đừng quá cứng rắn với họ, Hải âu Trân Châu. Khi họ loại anh khỏi Đàn, các con Hải âu khác chỉ tự hại lấy họ mà thôi, và một ngày kia, họ sẽ biết rõ điều này, một ngày kia, họ sẽ thấy rõ những gì anh đang thấy. Hãy tha thứ cho họ và phải giúp họ hiểu."

Cách đầu cánh phải của Trân Châu hai phân, một con Hải âu rang rõ nhất thế giới đang bay, lướt một cách không chút cố gắng bên cạnh chú, không đụng dấy lấy một chiếc lông, ở vận tốc gần như là tối đa của Trân Châu.

Trong một thoáng, chú Hải âu trẻ tuổi cảm thấy hoang mang.

"Việc gì đang xảy ra đây? Mình điên rồi chăng? Mình đã chết rồi chăng? Việc gì thế này?"

Giọng nói trầm âm và bình thản lại xoáy vào trong ý nghĩ của chú, đòi hỏi chú phải trả lời. "Hải âu Trân Châu, anh có muốn bay không?"

"Thưa có, tôi muốn bay!"

"Hải âu Trân Châu, anh có muốn bay nhiều đến độ anh sẽ tha thứ cho Đàn, và sẽ học hỏi, và sẽ trở lại với họ một ngày kia, và làm việc để giúp cho họ hiểu không?"

Không một ai có thể nói đối với một cao thủ điểm ảo và tài ba đến như vậy, dù Hải âu Trân Châu có hãnh diện, hoặc có bị thương tổn đến thế nào đi nữa.

"Thưa có," Trân Châu trả lời một cách nhỏ nhẹ.

"Như vậy," sinh vật rang rõ kia nói với với chàng bằng một giọng hết sức triu mến, "chúng ta nên bắt đầu với thế bay Bình Phi đi, Trân Châu."

Cao Phi lượn chậm chậm, theo hình vòng tròn trên ghềnh đá xa xăm, để theo dõi. Chú Hải âu Trân Châu trẻ tuổi và nóng nảy này tỏ ra gần như là một học viên toàn mỹ của nghề bay. Chú mạnh khoẻ và nhẹ nhàng, nhưng điều quan trọng tối thượng là chú có một ý chí sắt đá trong việc học bay.

Kia chú đã đến rồi, một hình thể màu xám đang thoát ra khỏi đường lao thẳng đứng xuống, bay với vận tốc một trăm năm mươi dặm một giờ vèo qua mặt sự phụ của chú. Thành linh chú đổi chiều bay để cố thử lại một lần nữa thế bay lẩn thẳng đứng chậm, theo một đa giác mười sáu cạnh, và chú đếm to mỗi cạnh của đa giác.

"... tám ... chín ... mười ... ông Phi thấy không, tôi mất vận tốc rồi đây này ... mười một ... Tôi muốn đánh dấu các cạnh thật rõ ràng như ông đã làm ... mười hai ... nhưng chết rồi, chắc tôi không ... mười ba ... làm nổi ba cạnh cuối cùng ... mà không ... mười b... ááááii!"

Bị triệt nâng từ trên cao đã làm cho Trân Châu tức tối và giận dữ tới cực độ vì đã thất bại. Chú ngã ngửa ra phía sau, chới với, bị quật vào trong vòng xoáy trong tư thế ngửa bụng lên trời, để cuối cùng cũng thoát ra được, ngất ngư, cách sự phụ của chú ba mươi thước về phía dưới.

"Thưa ông Phi, ông chỉ mất thời giờ vô ích với tôi mà thôi! Tôi ngu ngốc quá đỗi! Tôi dốt nát quá chừng! Tôi đã cố thử đi, thử lại, nhưng không bao giờ tôi thành công cả!"

Hải âu Cao Phi nhìn xuống phía chú và gật đầu. "Chắc chắn là không khi nào anh thành công được, khi mà anh bay ngược lên nhanh quá. Trân Châu ạ, anh đã mất đến bốn mươi dặm một giờ khi bắt đầu! Anh phải nhẹ nhàng hơn! Chắc chắn nhưng nhẹ nhàng, anh nhớ chưa?"

Cao Phi lượn cánh xuống ngành hàng vớ chú Hải âu trẻ tuổi. "Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau thử xem nào, bay hợp đoàn nhé. Và cố cẩn thận khi bay ngược trở lên. Lúc đầu phải từ từ và nhẹ nhàng."

Sau ba tháng trời, Cao Phi có thêm sáu môn đệ nữa, tất cả đều bị loại ra khỏi Đàn, nhưng đều muốn biết về ý niệm mới: bay chỉ để vui sướng vì được bay mà thôi.

Dù vậy, đối với chúng, việc tập bay để đạt những thành tích mới có vẻ dễ dàng hơn là việc tìm hiểu những lý do thâm kín bên trong.

"Thật ra thì mỗi chúng ta chỉ là một ý nghĩ của Hải âu Tối Thượng mà thôi, một ý nghĩ không giới hạn của tự do," Cao Phi thường nói mỗi đêm, trên bờ bể, "và sự bay chính là một giai đoạn để tiến tới việc bày tỏ bản chất thật của chúng ta. Tất cả những gì có thể giới hạn được chúng ta, chúng ta phải dẹp qua một bên. Vì thế mà tất cả các bài thực tập về vận tốc cao, vận tốc thấp và nhào lộn ..."

... và các học trò của chàng sẽ ngủ gật, quá mệt mỏi vì các chuyến bay trong ngày. Chúng thích được bay tập, vì chúng cảm thấy được sự nhanh nhẹn, kích thích trong khi bay, và sự hiểu học càng ngày càng gia tăng sau mỗi bài học, được thoải mái. Nhưng không một con Hải âu nào, kể cả Trân Châu, có thể tưởng tượng được là sự bay bằng ý nghĩ có thể trở nên sự thực như bay bằng lông và gió.

"Tất cả thân hình của các anh, từ đầu cánh này đến đầu cánh kia" Cao Phi lại nói trong những lúc khác, "chỉ là ý nghĩ của các anh mà thôi, trong một hình thể mà các anh có thể thấy được. Cắt đứt được luồng tư tưởng của các anh, và các anh sẽ cắt đứt được sự liên tục của thân thể các anh ...".

Nhưng dù có nói đến cách nào đi nữa, điều đó vẫn có vẻ như một câu chuyện giả tưởng, và lũ môn sinh của chàng lại cần ngủ hơn.

Chỉ một tháng sau đó, Cao Phi mới nói cho chúng biết là đã đến lúc chúng phải trở lại Đền.

"Chúng tôi chưa sẵn sàng!" Hải âu Vân Khôi nói. "Chúng tôi sẽ không được tiếp đón đâu! Chúng tôi đã bị loại ra khỏi Đền rồi! Chúng tôi đâu có thể tự bắt buộc mình phải đến nơi mà chúng tôi không được tiếp đón?"

"Chúng ta tự do đi đến chỗ nào chúng ta thích, và trở thành chính chúng ta," Cao Phi trả lời, và chàng cất mình lên khỏi bãi cát, quẹo sang phía Đông, hướng về lãnh thổ của Đền nhà.

Các Hải âu môn sinh bỗng lo lắng, vì Luật lệ của Đền lo cho phép những con chim đã bị loại khỏi Đền trở lại, và Luật lệ này chưa hề bị vi phạm trong suốt mười ngàn năm nay. Luật lệ bảo phải ở lại, Cao Phi bảo phải đi; và giờ đây, chàng đã bay được hàng dặm ngoài biển cả rồi. Nếu chúng còn cảnh chờ, Cao Phi sẽ phải chạm mặt một mình với Đền không thiên cảm.

"Chúng mình đâu có bị bắt buộc theo đúng Luật, nếu mình không thuộc trong Đền nữa, phải không các anh?" Trân Châu nói, đúng ra là cho riêng chú. "Ngoài ra, nếu có phải đánh nhau, chúng ta có thể giúp sự phụ một cách hữu hiệu hơn, nếu chúng ta có mặt ở đó."

Và như thế, họ từ hướng Tây bay về, trong buổi sáng ngày hôm ấy, tám con Hải âu bay tập đoàn theo hai đội hình thoi, các đầu cánh gần như chồng lên nhau. Chúng bay qua bãi bể nơi mà Đền họp Hội Đồng, với vận tốc một trăm ba mươi lăm dặm một giờ. Cao Phi dẫn đầu, Trân Châu nhẹ nhàng bên cánh phải, Vân Khôi cố gắng một cách nghịch ngợm bên phía trái. Rồi đột nhiên cả đội hình bay lặn tròn chằm chằm về phía phải, như một con chim duy nhất ... bình phi ... đến ... bay trên lưng ... đến ... bình phi, gió đập phần phật vào người chúng.

Tiếng kêu chí chóe, the the thường nhật của Đền đột nhiên bị cắt ngang, làm như đội hình trên trời kia là một con dao không lồ vậy, và tám ngàn con mắt Hải âu ngó lên, không một cái chớp mắt. Rồi từng con một, tám con Hải âu bắt đầu bay vút lên cao, để thực hiện một vòng thẳng đứng, cho đến khi xuống sát mặt cát, mới thả đôi chân ra, đứng xuống mặt cát trong tư thế đáp đứng. Rồi, như sự việc đã xảy ra mọi ngày, Hải âu Cao Phi bắt đầu phê bình từng đồ đệ một về chuyến bay.

"Để bắt đầu," chàng nói trong cái mỉm cười, "các anh hơi chậm khi họp đoàn ..."

Mọi việc xảy ra nhanh như ánh chớp trong Đền Hải âu. Các con chim kia đã bị loại khỏi Đền rồi kia mà! Và chúng nó lại trở về! Điều đó ... điều đó không thể xảy ra được! Những dự đoán về đánh nhau của Trân Châu tan biến trong sự hỗn loạn của Đền.

"Rồi, đồng ý là họ đã bị loại ra khỏi Đền," một vài con chim trẻ nói lên, "nhưng mà này, các anh có thấy không, không biết họ học bay ở đâu thế nhỉ?"

Phải đến gần một giờ đồng hồ, lời của vị Trưởng Đền mới tới tai tất cả các Hải âu trong Đền: "Hãy lờ chúng nó đi. Con chim nào nói chuyện với một con chim đã bị loại khỏi Đền, tự động sẽ bị loại ra khỏi Đền. Con chim nào ngó đến con chim bị loại Đền, sẽ xem như vi phạm Luật Lệ của Đền."

Những cái lưng với mớ lông xám bắt đầu quay về phía Cao Phi từ lúc đó, nhưng hình như chàng không để ý tới. Chàng bắt đầu cho các đồ đệ bay tập ngay trên bãi bể thường dùng để họp Hội Đồng, và lần đầu tiên, chàng bắt đầu thúc đẩy các chú học trò nhỏ đến giới hạn của khả năng chúng.

"Hải âu Khiêm!" chàng hét lên trong không trung. "Anh nói là anh biết bay với vận tốc thật nhỏ. Nếu anh không chứng minh được thì kể như anh chưa biết gì cả! BAY ĐI!"

Như vậy là Hải âu Từ Khiêm, ngạc nhiên vì bị thầy la mắng, tự gây ngạc nhiên cho chú, và trở thành một phù thủy của môn bay vận tốc thấp. Trong một thoáng gió nhẹ, chú đã có thể cong các chiếc lông lên, để cất cánh từ bãi cát lên tận mây và trở xuống, mà không cần vỗ cánh lấy một lần.

Cũng vậy, Hải âu Nam Yên nương theo cơn gió núi Trường Sơn, lên đến hai mươi bốn ngàn bộ, để rồi khi xuống đất phải lấy làm ngạc nhiên một cách thích thú, nhất định sẽ bay lên cao hơn nữa, ngày hôm sau.

Hải âu Trân Châu yêu nghề bay nhào lộn hơn tất cả các con Hải âu khác đã thực hiện thể bay lặn thẳng đứng chậm, theo hình đa giác mười sáu cạnh, để rồi ngay ngày hôm sau tự phá kỷ lục của mình với thể bay khó hơn và rắc rối hơn. Đôi cánh của chú phản chiếu ánh mặt trời xuống bãi cát, nơi mà hơn một cặp mắt đã lên nhìn lên.

Mỗi giờ, Cao Phi lại đến bên cạnh một đồ đệ của mình, để chỉ điểm, đề nghị, thúc đẩy và dẫn dắt. Chàng bay với các đồ đệ trong đêm, xuyên qua mây mù và giông bão, để được bay, trong khi Đàn Hải âu co ro một cách khổ sở trên bờ cát.

Khi đã bay xong, các môn sinh nghỉ mệt trên bãi cát và trong lúc đó, chúng nghe Cao Phi nói một cách cẩn thận hơn. Chàng có nhiều ý nghĩ điên rồ mà bọn học trò không thể hiểu nổi, nhưng chàng cũng có nhiều ý nghĩ hay ho mà chúng lãnh hội được.

Dần dà, trong đêm tối, một vòng tròn khác đã hình thành, bao quanh vòng tròn lập bởi các môn đệ của Cao Phi - vòng tròn của những con Hải âu hiếu kỳ lắng nghe trong đêm tối, suốt hàng giờ đồng hồ liền, không thích nhìn thấy những con Hải âu khác, và cũng không muốn những con Hải âu khác nhìn thấy chúng, và tản mát đi trước khi trời hừng sáng.

Một tháng sau ngày trở lại Đàn, mới có một con Hải âu đầu tiên của Đàn vượt vòng tròn để xin học bay. Khi xin học bay, Hải âu Vân Đình đã là con chim có tội, bị gán cho nhãn hiệu bị loại khỏi Đàn, và trở thành đứa học trò thứ tám của Cao Phi.

Đêm sau đó, Hải âu Hồ Hải rời Đàn để đến với Cao Phi, nó lạch bạch trên cát, kéo lê cánh trái, để rồi khụy xuống dưới cánh Cao Phi. "Hãy giúp tôi." nó nói một cách bình tĩnh, với giọng nói của một kẻ đang hấp hối. "Tôi muốn được bay hơn tất cả mọi sự trên đời ..."

"Vậy thì hãy đến đây," Cao Phi nói. "Bay với tôi lên trên cao kia, và chúng ta sẽ bắt đầu."

"Ông không hiểu. Cánh của tôi. Tôi không thể di chuyển cái cánh của tôi."

"Hải âu Hồ Hải, anh có tự do để trở thành chính anh, chính bản chất thật của anh, ở đây, và ngay lúc này, và không có cái gì có thể ngăn cản anh được cả. Đó là Luật Lệ của Hải âu Tối Thượng, đó là Luật."

"Ông bảo rằng tôi bay được ư?"

"Ta nói rằng anh tự do."

Một cách hết sức giản dị và nhanh chóng, Hải âu Hồ Hải xoè đôi cánh ra, không chút nỗ lực, và bay bổng lên trong không khí của đêm tối. Cả Đàn đều bị đánh thức dậy, vì tiếng thét lớn nhất mà nó có thể thét được từ trên năm trăm bộ cao độ: "Tôi đã bay được! Nghe đây! TÔI ĐÃ BAY ĐƯỢC!"

Đến lúc mặt trời mọc, đã có gần một ngàn con Hải âu đứng vây quanh các chú học trò của Cao Phi, nhìn Hồ Hải bằng cặp mắt lạ lùng. Chúng không cần biết là có ai trông thấy chúng hay không, và chúng có lắng nghe có hiểu những gì mà Cao Phi đang nói.

Chàng nói những điều thật giản dị - như Hải âu bay là một điều đúng, như tự do là bản chất tự nhiên của sinh vật, và những gì ngăn cản sự tự do đó phải được gạt qua một bên, dù cho đó là mê tín, tập tục hay giới hạn dưới mọi hình thức.

"Gạt qua một bên," một giọng nói trong đám đông cất lên, "dù cho đó là Luật Lệ của Đàn cũng vậy?"

"Chỉ có một Luật Lệ thật sự, đó là luật lệ đưa ta tới tự do," Cao Phi nói. "Ngoài ra, không còn Luật Lệ nào khác hơn nữa."

"Làm sao ông có thể mong rằng chúng tôi sẽ bay được như ông bay?" một giọng nói khác vang lên. "Ông là một con chim đặt biệt, được thiên phú, và thần thánh, trên tất cả mọi loài chim."

"Hãy nhìn Trân Châu, Vân Khôi, Từ Khiêm, Nam Yên! Họ cũng đặt biệt, thiên phú và thần thánh cả sao? Họ không hơn gì các anh cả, họ không hơn gì tôi cả. Chỉ có một điều khác biệt, khác biệt duy nhất, là họ đã bắt đầu hiểu được thật sự họ là cái gì, và họ bắt đầu tập điều đó."

Các học trò của Cao Phi, trừ Trân Châu, cử động một cách ngưng ngập. Chúng không nhận thức được đó là điều mà chúng đang thực hành.

Đám đông càng ngày càng đông hơn, họ đến để hỏi, chiêm ngưỡng, để phản đối.

"Trong Đàn chúng nó nói rằng nếu ông không phải là con của chính Hải âu Tối Thượng" Trân Châu nói với Cao Phi trong một buổi sáng kia, sau khi đã thực tập về vận tốc cao tầng, "thì ông cũng đi trước hàng ngàn năm so với những con Hải âu cùng thế hệ."

Cao Phi thở dài. Đó là cái giá của sự không được đồng bao mình hiểu. Chàng nghĩ vậy. Hoặc họ gọi mình là Quỷ dữ, hoặc là Thần thánh. "Anh nghĩ thế nào, Trân Châu? Chúng ta có đi trước thời đại chúng ta không?"

Sự im lặng kéo dài. "Bay bổng đã có từ lâu, để cho ai muốn khám phá nó thì cứ học; điều này không liên quan gì đến thời gian cả. Có thể chúng ta đi trước về lẽ lối. Chúng ta đi trước cách thức mà đa số Hải âu đang bay."

"Điều đó nghe được lắm" Cao Phi nói, và lặn vòng để bay ngửa trên lưng trong một lúc. "Điều đó nghe đỡ ngượng hơn là mình đi trước kỹ nguyên của mình."

Sự kiện sau xảy ra sau đó đúng một tuần. Trân Châu đang biểu diễn những yếu tố để bay với vận tốc cao cho một lớp môn sinh mới. Chú vừa bay ngược lên từ đường bay lao thẳng đứng từ cao độ bảy ngàn bộ, như một lần xẹt xám, cách mặt đất chừng vài phân, thì một con Hải âu trẻ, mới bay lần đầu lượn vào đường bay của chú, để gọi mẹ. Chỉ có một phần mười giây để tránh chú chim non, Hải âu Trân Châu lật mạnh về phía trái với vận tốc trên hai trăm dặm một giờ, đập mạnh vào ghềnh đá xanh cứng ngắt.

Đối với chú, ghềnh đá như một cánh cửa vĩ đại và cứng rắn của một thế giới khác. Một sự sợ hãi nổi dậy, và va chạm, rồi tối đen, khi chú đang trôi bèo bồng trong một bầu trời lạ lùng, thật lạ lùng, quên, nhớ, quên, sợ hãi, buồn phiền và tiếc nuối, tiếc nuối thật nhiều.

Tiếng nói vang lên trong chú như ngày mà chú gặp Hải âu Cao Phi lần đầu.

"Bí quyết, Trân Châu, là chúng ta tìm cách khắc phục các giới hạn một cách tuần tự, một cách kiên nhẫn. Chúng ta chỉ thực hành việc bay xuyên qua đá ở mỗi đoạn sau chương trình mà thôi."

"Ông Cao Phi!"

"Còn được người ta biết dưới danh nghĩa Con Trai của Đấng Hải Âu Tối Thượng," vị sư phụ của Trân Châu đáp một cách khô khan.

"Ông đang làm gì đây? Ghềnh đá! Tôi có ... tôi đã ... chết?"

"Kìa, Trân Châu. Hãy suy nghĩ kỹ lại xem. Nếu hiện giờ anh đang nói chuyện với tôi, hiển nhiên anh đâu có chết, phải không? Kết quả của những gì anh đã làm là thay đổi mức độ tri thức của anh một cách hơi bất ngờ. Đó là do chính anh đã lựa chọn. Anh có thể ở lại đây, và học hỏi theo mức độ nơi đây - hơi cao hơn mức độ ở nơi anh vừa rời bỏ - hoặc trở lại Đàn để tiếp tục dạy dỗ các con chim trẻ của Đàn. Các Trưởng Đàn đã chờ mong một tai họa nào đó sẽ xảy, nhưng họ đã ngạc nhiên vì anh đã giúp họ một cách quá ư đặc lực."

"Lẽ dĩ nhiên là tôi muốn trở về với Đàn. Tôi vừa mới bắt đầu dạy lớp học trò mới!"

"Được lắm. Trân Châu này, anh có nhớ những gì tôi đã nói về việc hình thể của một sinh vật chỉ là ý nghĩ của nó mà thôi ..."

Trân Châu lắc đầu và duỗi thẳng đôi cánh ra, và mở mắt ở dưới chân ghềnh đá, giữa cả Đàn Hải âu đang tụ tập xung quanh. Những tiếng kêu chí chöch, the the vang lên từ đám đông, khi chú bắt đầu cựa quậy.

"Nó sống! Nó đã chết, lại sống dậy!"

"Ông ấy chỉ sờ nó với đầu cánh! Và ông ấy đã hồi sinh cho nó! Ông ấy là con trai của Hải âu Tối Thượng!"

"Không phải! Hắn ta đã từ chối điều đó! Hắn ta chính là Quỷ dữ! Quỷ Dữ! Đến đây để phá hoại Đàn chúng ta!"

Có đến bốn ngàn con Hải âu trong đám đông, đang sợ hãi vì những điều đã xảy ra, và tiếng Quỷ Dữ đã lướt qua đầu óc chúng như luồng gió bão trên mặt Đại Dương. Mắt sáng rực, mỏ sắc sảo, chúng siết vòng vây lại để tàn phá.

"Trân Châu, anh có nghĩ là tốt hơn ta nên rời nơi này chăng?" Cao Phi hỏi.

"Chắc chắn là tôi sẽ không phản đối lắm nếu chúng ta có thể ..."

Ngay lúc đó, họ đã đứng bên cạnh nhau, cách đó hơn nửa dặm, và những cái mỏ sáng bóng của đám đông đã khép lại trong không khí.

"Tại sao," Cao Phi thắc mắc "việc khó nhất trên đời lại là thuyết phục một con chim là nó tự do, và nó chỉ cần tự chứng minh lấy, bằng cách chịu khó mất một ít thời giờ để thực tập mà thôi? Tại sao khó như vậy?"

Trân Châu hãy còn chưa hết kinh ngạc về sự thay đổi khung cảnh vừa xảy ra. "Ông vừa làm việc gì vậy? Làm sao chúng ta lại có thể đến nơi này?"

"Anh có nói là anh muốn rời xa cái đám Hải âu kia, có phải không?"

"Thưa có! Nhưng ông đã làm bằng cách nào ..."

"Như tất cả mọi việc khác vậy, Trân Châu ạ. Thực tập."

Khi trời sáng thì Đàn Hải âu đã quên mọi sự giận dữ vừa qua, nhưng Trân Châu thì không. "Ông Phi, ông có còn nhớ những gì ông đã nói khi trước, về vấn đề yêu thương Đàn đủ để trở lại Đàn và giúp đỡ họ trong việc học hỏi không?"

"Còn chứ."

"Tôi không hiểu ông làm thế nào để có thể yêu cái đám đông vừa tìm cách giết ông."

"Không đâu Trân Châu, mình đâu có yêu cái đó! Lẽ dĩ nhiên là mình không thể yêu lòng đố kỵ và sự xấu xa. Anh phải cố sức tập, và nhận thức được con Hải âu thực thụ, khía cạnh tốt trong mỗi con Hải âu, để rồi giúp chúng nhận thức khía cạnh tốt đó, trong chính chúng nó. Đó là những gì tôi muốn nói, khi nói đến yêu thương. Và rất thú vị, nếu anh đã quen với điều đó."

"Thí dụ như tôi vẫn nhớ đến một con chim trẻ tuổi, đầy nhiệt huyết, tên là Hải âu Trân Châu. Vừa bị loại ra khỏi Đàn, sẵn sàng chiến đấu chống lại Đàn cho đến chết, và bắt đầu bằng cách nuôi dưỡng hận thù đó nơi ghềnh đá xa xăm. Và ngày hôm nay, con chim đó đang có mặt nơi đây, để xây đắp Thiên Đàng thay vì lòng thù hận, và đang hướng dẫn cả Đàn theo chiều hướng đó."

Trân Châu quay mắt lại nhìn vị sư phụ, và trong một thoáng, đôi mắt nói phản ánh sự sợ hãi. "Tôi, dẫn dắt chúng? Ông muốn nói gì khi bảo tôi sẽ hướng dẫn chúng? Ông là vị chỉ đường soi lối ở đây. Ông không thể rời bỏ nơi này được!"

"Tôi không rời bỏ nơi này được? Anh không nghĩ rằng có thể còn có những Đàn Hải âu khác, cần có những Hải âu Trân Châu khác, đang cần đến một kẻ chỉ đường hơn Đàn Hải âu này, để tiến tới vùng ánh sáng hay sao?"

"Ông Phi, tôi? Tôi chỉ là một con Hải âu tầm thường, còn ông ..."

"... chắc anh định nói tôi là đứa con trai duy nhất của Hải âu Tối Thượng chứ gì?" Cao Phi thở dài và nhìn xa ra biển cả. "Anh không cần đến tôi. Anh chỉ cần tiếp tục tìm hiểu anh thêm nữa, mỗi ngày thêm một ít về con người thực thụ, không bị giới hạn của Hải âu Trân Châu. Chính con người đó mới là sư phụ anh. Anh cần phải hiểu nó và anh cần phải thực tập nó."

Một lúc sau đó, hình thể của Cao Phi chập chờn trên không trung, lóng lánh rồi bắt đầu trở thành trong suốt. "Đừng để cho chúng truyền bá dư luận không tốt về tôi, hoặc xem tôi như thần thánh. Đồng ý chứ Trân Châu? Tôi chỉ là một con Hải âu. Có thể tôi yêu bay..."

"Ông Cao Phi..."

"Trân Châu. Đừng tin ở những gì mắt anh đang thấy. Vì tầm mắt lúc nào cũng bị giới hạn. Hãy nhìn với tri thức của anh, tin những gì anh đã biết được, và anh sẽ tìm thấy phương thức để bay."

Ánh sáng lóng lánh đã tắt hẳn. Hải âu Cao Phi đã tan biến trong không gian.

Một lúc sau đó, Hải âu Trân Châu lê đôi cánh lên không trung, để gặp một toán học trò mới, đang khao khát được học bài học đầu tiên.

"Để bắt đầu," chàng nói (lời người dịch: đã đến lúc phải gọi Hải âu Trân Châu là chàng) một cách trân trọng "các anh phải hiểu rằng loài Hải âu chỉ là một ý nghĩ vô biên của sự tự do, là một hình ảnh của Hải âu Tối Thượng, và toàn thể thân hình các anh, từ đầu cánh này đến đầu cánh kia, chỉ là ý nghĩ của các anh mà thôi."

Các chú Hải âu trẻ tuổi, nhìn chàng một cách đầy thắc mắc. Chúng nghĩ đó đâu phải là phương thức để thực hiện một vòng tròn thẳng đứng.

Trân Châu thở dài, và bắt đầu trở lại. "Hừm ... ơ ơ ... tốt lắm," chàng nói và nhìn lũ học trò một cách nghiêm khắc. "Chúng ta hãy bắt đầu bằng môn Bình Phi." Trong khi nói điều đó, chàng bỗng hiểu ngay tức khắc là Cao Phi cũng không thần thánh gì hơn chính chàng, Trân Châu.

"Không có giới hạn sao ông Phi?" chàng nghĩ. Như vậy thì thời gian sẽ không còn dài lắm, cho đến khi mà tôi xuất hiện từ đám mây mỏng, để rồi đáp xuống trên bãi cát CỦA ÔNG, và chỉ cho ông một vài bí quyết về bay! Và lúc chàng cố gắng làm ra vẻ trang nghiêm đối với lũ học trò, Hải âu Trân Châu bỗng thấy chúng nó, đúng như bản chất của chúng, chỉ trong một thoáng thôi, và, hơn cả sự ưu thích, chàng yêu những gì mà chàng thấy, không có giới hạn phải không ông Phi? Chàng nghĩ và mỉm cười.

Cuộc đua để học hỏi của chàng đã bắt đầu.